

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 342/2017
29.03.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле АА из ... – ..., чији је пуномоћник Миломир Петровић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ- ..., чији је заједнички пуномоћник Станоје Филиповић, адвокат из ..., ради проглашења извршења недопуштеним, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1413/16 од 04.10.2016. године, у седници одржаној 29.03.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1413/16 од 04.10.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 325/14 од 09.02.2016. године, ставом првим изреке, утврђено је према туженима да је недопустиво извршење над $\frac{1}{4}$ нове штале изграђене на к.п. бр. ... и ... у КО ..., чији је власник тужила АА из ... – ..., а које извршење је дозвољено решењем Општинског суда у Лозници И 638/08 од 05.05.2008. године и које се сада спроводи у предмету Основног суда у Лозници И 2199/10, што су тужени дужни признати и трпети да се извршење над наведеним сувласничким делом тужиле не може спровести. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужили на име накнаде трошкова поступка солидарно плате 72.300,00 динара у року од 15 дана од пријема писменог отправка пресуде, а са вишком захтева за накнаду трошкова поступка од досуђених 72.300,00 динара до тражених 73.500,00 динара захтев је одбијен као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1413/16 од 04.10.2016. године, жалба тужених је усвојена, па је пресуда Основног суда у Лозници П 325/14 од 09.02.2016. године преиначена тако што је одбијен тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је недопустиво извршење над $\frac{1}{4}$ дела нове штале изграђене на к.п. бр. ... и ... КО ..., чији је власник тужила, а које извршење је дозвољено решењем Општинског суда у Лозници И 634/08 од 05.05.2008. године и које се спроводи у предмету Основног суда у Лозници И 2199/2010, што су тужени дужни признати и трпети да се извршење над наведеним сувласничким делом тужиле не може спровести, као и да се обавезу тужени да тужили накнаде трошкове поступка, а обавезана је

тужиља да туженима на име трошкова првостепеног поступка плати 57.950,00 динара са законском затезном каматом од 09.02.2016. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилја је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" бр.72/11 и 55/14), на чију примену упућује члан 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилје није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, супруг тужилје, сада пок. ГТ је са туженима као извођачима радова закључио 26.01.2006. године уговор о изградњи штале на породичном имању. Како наручилац радова није измирио обавезе, тужени су покренули парницу у којој је усвојен њихов тужбени захтев правноснажном пресудом Општинског суда у Лозници од 24.11.2006. године, којом је утврђено да је основано потраживање овде тужених. Потом су тужени, ради принудне наплате потраживања које је утврђено правноснажном пресудом, као извршни повериоци покренули извршни поступак и у поступку извршења правноснажне пресуде, решењем Основног суда у Лозници И 2199/10 од 15.03.2012. године, спорна штала је припала туженима. Правноснажном пресудом на основу признања Општинског суда у Лозници од 04.12.2008. године, утврђено је да је тужилја власник $\frac{1}{4}$ дела спорне штале, што су тужени ДД и ЂЂ, тужилјини син и ћерка дужни трпети да се на основу ове пресуде тужилја упише као власник $\frac{1}{4}$ дела наведене штале.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилно одлучио када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев којим је тужилја тражила да се утврди да је недопуштено извршење на $\frac{1}{4}$ дела нове штале.

Члан 50. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“ бр. 31/2011...139/2014), који се примењивао у извршном поступку, прописује да лице које тврди да у погледу предмета извршења има право које спречава извршење, може све до окончања извршног поступка да изјави приговор судији, којим тражи да се извршење на том предмету прогласи недопуштеним. Ако извршитељ спроводи извршење, судија приговор доставља и њему, а ставом 4. истог члана прописано је да судија може током целог поступка треће лице, чије право оцени вероватним, ако је извршни поверилац оспорио или се о њему није изјаснио, решењем да упути да у року од 15 дана од дана достављања решења против извршног повериоца, покрене парнични поступак ради проглашења да је извршење на том предмету недопуштено.

Породични закон („Службени гласник РС“ бр. 18/05) у члану 187. став 1. прописује да за обавезе преузете ради подмирења потреба заједничког живота у браку, као и за обавезе које по закону терете оба супружника, одговарају супружници солидарно својом заједничком и посебном имовином.

У конкретном случају у току трајања брака тужиље и њеног супруга ГГ, закључен је уговор о изградњи штале на породичном имању, са туженима као извођачима радова и штала је изграђена. Правноснажном пресудом на основу признања од 04.12.2008. године, утврђено је да је тужила сувласник у делу од $\frac{1}{4}$ на овом објекту, по основу свог доприноса у стицању заједничке имовине са пок. супругом ГГ. Како супруг тужиље није испунио уговорну обавезу према туженима у вези плаћања трошкова за изградњу штале, тужени су на основу правноснажне пресуде од 24.11.2006. године исходовали у извршном поступку принудну наплату потраживања, тако што им је на основу судског решења спорна непокретност предата у својину.

По оцени Врховног касационог суда, како је спорна непокретност саграђена за време трајања брака између тужиље и њеног пок. супруга, те како супруг тужиље није платио туженима трошкове изградње овог објекта, у том случају за обавезе које један супружник има према трећим лицима одговарају супружници солидарно у смислу цитиране одредбе члана 187. став 1. Породичног закона. Без обзира што је каснијом пресудом извршена деоба заједничке имовине, на основу које је тужила постала сувласник у делу од $\frac{1}{4}$ спорне непокретности, ове чињенице нису од значаја за одговорност супружника за заједничку обавезу која је настала према туженима на основу закљученог уговора у време трајања брака. То даље значи да је неосновано позивање тужиље да као сувласник на $\frac{1}{4}$ дела предмета извршења има право које спречава извршење, јер за неиспуњене обавезе из уговора о изградњи спорне непокретности одговарају оба супружника. Како тужила нема право које спречава извршење у погледу предмета извршења, неоснован је њен захтев за проглашење да је извршење недопуштено.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић